

[Alfred Jensen.]

Men de kommer altså ikke i betragtning, og netop derfor bør man se også på denne side af sagen. Jeg ved ikke, om det kan gøres ved at lempe denne bestemmelse endnu en gang og tage hensyn først og fremmest til den gruppe af medborgere, jeg omtalte, enker, der er dårligt stillede, og som ikke kan komme ind under enkelovens bestemmelser, således at de får understøttelse og dermed nedslagsbeløbet, som er hjemlet i selve ligningsloven.

Dernæst vil jeg sige til den højtærede finansminister, at det er muligt, man ved at stille hans ændringsforslag til den gældende skatteskala op over for venstres og de konservatives forslag kan komme til det resultat, at der ikke er nogen forskel, i hvert fald ikke en forskel, der særlig taler for oppositionens. Det er muligt. Men det, jeg har talt om, er, at de lettelser, vi har søgt at nå frem til ved at foreslå et nedslag i selve indtægten på 1 000 kr. før beregningen, giver mere. Jeg vil gøre opmærksom på, at det betyder, at en indtægt på 6 000 kr. ville få en nedsættelse på 240 kr. — i oversigten står 105 kr. — at en indtægt på 8 000 kr. ville få en nedsættelse på 240 kr. — her står 105 kr. — at en indtægt på 12 000 kr. ville få en nedsættelse på 340 kr. — her står 105 kr. — og at en indtægt på 15 000 kr. ville få en skatteenedsættelse på 340 kr. — her står 165 kr.

Det er imidlertid alene i statsskatten, der opnås disse lettelser. Hvis man valgte den vej, vi har foreslået, ville skatteyderne også få lettelse i skatten til kommunen, og enhver kan se, at der er større lettelser i det, vi har foreslået, end i det, der foreligger fra ministerens side.

Så vil jeg gerne om den diskussion, der har været ført om det økonomisk forsvarlige i at give større lettelser til personer med små indkomster, end der her er foreslået, om betimeligheden af at give lettelser af denne art, sige, at det er jo besynderligt, at hver gang det drejer sig om fattigfolk, får man økonomiske betænkeligheder: landets økonomi kan ikke bære det, vi kommer ud i en skrækkelig udvikling, hvis man løser en lille smule op for posen. Sådan var det, da arbejdsmændene stillede deres krav om en minimalløn på 200 kr. om ugen. Da advarede man og sagde: det går aldrig! Så

vidt jeg husker, ville det kun komme til at betyde højere lønninger på ca. 10 mill. kr., men det ville vælte landets økonomi, det måtte man advare imod. Der gik ikke mere end et par måneder, så gav man tjenestemændene og embedsmændene, personer, der er særdeles velstillede, lønforhøjelser, som alene for statens vedkommende betød en udpumpning af 140 mill. kr. Dertil kommer de forøgede lønningsudgifter, som kommuner og koncessionerede selskaber er forpligtet til at give for at følge statens forbedrede lønningslov op; der tales om over 200 mill. kr. Det havde man ingen betænkeligheder ved, men da det drejede sig om de fattige arbejdsmænd, kunne landets økonomi ikke bære de 10 mill. kr. Det er det samme nu. Skal vi ikke erkende, at det er ond vilje over for de fattigste, at man ikke vil gennemføre foranstaltninger af den art? Det kan ikke virke ødelæggende på landets økonomi, det er bare et spørgsmål om, hvem man vil hjælpe. Enhver kan dog høre, at her tales der for at give dem, der har meget, endnu mere, og for, at de, der har lidt, faktisk skal berøves det lidt, de har. Selv den fattige enke skal klørne strækkes ud efter, for at man kan tage skærven fra hende. Det, at man vil tage skatten endnu længere nede end foreslået af finansministeren, er det, der er kommet frem i diskussionen.

Thorkil Kristensen: Den højtærede stats- og finansminister synes at have misforstået mine bemærkninger på et enkelt punkt, men det er måske mig, der ikke har udtalt mig klart nok.

Jeg er godt klar over, at inddragningen af penge ikke vil blive mindre i det kommende finansår end i dette finansår, selv om det foreliggende lovforslag bliver vedtaget. Det, jeg mente, var, at inddragningen af penge bliver mindre, hvis dette forslag bliver vedtaget, end den ville blive ved den bestående lovgivning, og derfor er dette forslag altså et forslag om at formindske inddragningen af penge, eller det er, for at sige det lige ud, et forslag om at frigøre købekraft. Det er den højtærede minister vel heller ikke uenig med mig i, og spørgsmålet er jo det: er dette rigtigt i den givne situation?

Når den højtærede minister dernæst siger,